

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defvntorvm

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Pars II. Dolor eorumdem ob neglectum jejunium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

si verò tibialium Tornacensium commutatione tot equos, vaccasque Europæas mercator sibi parare, & facile in Belgium, brevique advehere posset, nemo tam sui lucrigena negligens foret, ut illud missum faceret. At ejusmodi bona fors cuique homini Christiano in promptu ac manibus est, imò haud paulò melior. Etenim det egenis galerum aut galeri pretium, & pinguium vaccarum licet, Christi optimæ satisfactiones ei reddentur, quarum pretio sese ære alieno exoneret, liberque abeat ad cœlites. Equus item addetur, & Pegaseus quidem, ad celerem ad eos volatum.

241.
Inde mæror
defunctorum.

Cùm igitur hæc, & ejusmodi communi mortalium fœcordiâ neglexerint pii manes, scilicet tanto ære Deo jam obstricti, vicem suam non mediocriter lugent. Nam si plurimi mortem, creditorum importunitati præoptant: Si Alexandrinus ille debitor præ onere æris alieni, & eorumdem molestiis, in laqueum se illicò induturus erat, nisi à Virgine adhuc paganâ, sed post, Angelorum ope ob benignissimum in eum animum Christianis lacris initiatâ, facultatum suarum sponcione revocatus fuisset: nemo dubitare potest, quin nominum multitudo, ac gravitas, vel unicæ defuncti animæ molestior sit, quàm debitoribus hujus mundi quantalibet sua debita. Etenim piorum manuum debita, & sunt altioris ordinis, & facilius poterant persolvi, & menti semper sine ullâ intermissione obversantur, & nunc damnum ex iis profectum perspicacius cernitur, & poena in centuplum aucta, memoriam neglectus ea solvendi reddit molestissimam. Præsertim si in illos quadret hæc Numinis in Tyrum exprobratio, quæ sanè quadrat in multos. *Quæ in exitu negotiationum tuarum de mari implesti populos multos, in multitudine divitiarum tuarum, & populorum tuorum dilatasti Reges terræ, nunc contrita es à mari, in profundis aquarum opes tuæ,* Ezech. cap. 27. Si, inquam, animæ alicui, conscientia impropere sua, mercibus suis, seu facultatibus mentis, ac corporis, fortunisque quibus cœlum emere, & poenam carceris purgatorii redimere licebat, implestis multos etiam populos, ut faciunt, qui rebus ac negotiis publicis aut præstant, aut aliter profunt, & tamen sese unam neglexisse, aliis beneficam, sibi perparcam, aut potius crudelē, minimis aliorum negotiis intentam, & salutis suæ oblitam. Quàm enim duram, quàm funestam esse ejusmodi exprobrationem necessum est: Quid dicam, & quis satis explicet mœrorem ejusdem animæ, si, quod etiam multorum crimen, & vesania est infinita:

si, inquam, fortunis suis paverit greges canum venaticorum, turmas parasitorum, & luparum catervas; de suis autem nominibus delendis minimum omnium laborarit? Quàm luctuosum illi erit meminisse illa Siracidæ: *fili, si habes, benefac tecum,* id est, tibi. Eccl. 14. Item *miserere animæ tuæ iplacens Deo,* ejusdem cap. 30. Illa item Christi, *fili huius sæculi prudentiores filiis lucis in generatione sua sunt.* Cùm enim nemo ex mundi affectis, non sui primum commodi rationem habeat, usque eo, ut litibus, & armis rem suam, & suorum quisque non segniter tueatur: Quàm pauci sunt ex Christianis, qui supparem animæ suæ curam suscipiant! Quàm igitur pauci ex piis manibus, quos ingens ejus negligentia poenitentia non acerbissime pungat!

PARS SECUNDA.

Dolor eorumdem ob neglectum ieiunium.

SEd hanc eandem metancam, ex neglectu alterius generis bonorum operum videamus. Ieiunium illud vocatur, sed ad illud omne genus voluntariæ poenæ, quæ vel animo, vel corpori infertur, revocari consuevit. Porro neglectus ille insignem quoque insaniam sibi conjunctam habet. Cùm enim hac in vitâ poenæ non nisi levissimæ, brevissimæque sint, si cum purgantibus componantur, qui subire illas, aut negligit, aut detrectat, reum se purgantium ultrò facit, id est, atrocissimis, & longissimis se subjicit, cùm posset cum levissimis brevissimisque eas commutare. Quæ verò dementia ista est!

242.
Stulticia
non satisfacientium
ieiunio.

Quis enim tam demens filius familias qui tortoris manu, ac propalam crura sibi frangi malit, quàm paternâ virgâ domi castigari? Quis leviculæ febris non anteponat calculi ac podagræ cruciamentum? Quis hodie non malit silere tantisper quàm craftino linguam sibi lentè extrahi lacerarique? nonne dementissimus hoc in genere Adamus, qui paradiso & immortalitate excidere, gravissimoque per nongentos annos labore exerceri maluit, quàm pomi esu, quo sub mortis poenâ prohibebatur, abstinere? Nonne uxor Lothi fatuissima fuisset, si sciens, prudensque poenæ ob retortos Sodomam versus oculos imponendæ, in statuum salis converteri nihil pensi habuisset, modò indulgeret curiositati? nonne superbus ille Aman facile tulisset Mardochæum sibi genua honoris causâ non curvare, si in paratam illi, ob ejusmodi neglectum, crucem sese tollendum prævidisset? Certè stulti

243.
Similibus
demonstratur.

Patrocinium Defunctorum. Lib. I. 75

stulti fuere Sodomitarum, qui cum ignorare non possent propositum turpitudini suae gravissimum supplicium, tamen illi inhæserunt, usque dum caelestis ac sulphureus ignis eos involvit. Stultiores Noëmo coevi, qui auditam tamdiu illius interminatione, ac vaticinio diluvii, nisi vitam correctam vellent, infamem voluptatem ulticibus undis extinguere coacti sunt. Stultissimus denique Roboamus Judæorum Rex, qui cum animadverteret populum ad seditionem pronum, nisi æqua postulanti acquiesceret, & insuper audiret consilium senum idem sibi communi consensu suadentium, eo spreto, adolescentum vesaniam secutus, cum insolenter populi preces repulisset, & ipse ab eo repulsus, potissimum Regni partem perdidit.

244.
Eosdem
manes cru-
ciat.

Atqui omne illud insaniam genus in pios manes convenit, spreto enim non consiliis modo, sed & præceptis divinis caelesti regno exciderunt, certe multi non ad minus temporis, quam imperium Israeliticum Roboamus tenuisset. Et quoties minas supremi Judicis, vel ex ipsius litteris, vel ex ore Cõcionatorum Noëmo similium, frustra audire! Quoties velut Sodomitas, conscientia criminum commertæ pænæ illos admonuit! Quoties (quod Amano, ac Loti uxori non contigit) instantem sibi ultionem prævidere! Quoties supra Adamum commoniti sunt, subeundorum sibi olim cruciatuum morte, & longissimis laboribus graviorum, nisi veritas abstinerent! Hæc igitur multiplex insaniam, ut par est, gravissimè eos excruciat. *Nunc enim iniquitas*, ut prædixit Ezechiel. cap. 27. *surrexit in virgâ, sive, in virgam*, & igneam quidem, quâ miseri flagellantur: nec enim tam Deus, quam illorum vesania eos castigat: *Nunc afflictio una, afflictio ecce venit, finis venit, venit finis, evigilavit adversum te*. O misera anima, ecce venit. Qualis est enim afflictio illa, quæ dicitur *una*? *Perfecta*, respondent Interpretes, *singularis, extrema, funestissima*. Nonne igitur ipsamet est afflictio purgatorii? Illa, illa, quæ dum viveres, indormiscere te dormiente & somnia mundi somniantem videbatur, tandem *evigilavit adversum te, venit enim finis*. *Ecce*, heu nimium percipis! *venit finis*, quando scelerum pænâs, quas facili satisfactione in vivis delere poteras, nunc integra solutione citra ullam misericordiam pendere habes, adeo ut cum insaniam eorum, quos memoravimus, insigni tuâ, multipliciter superaris, effectum in te detur, quod olim ejusdem Vatis Ezech. cap. 5. oraculo prædictum fuit hisce verbis. *Et faciam in te, quod non*

feci, & quibus similia ultra non faciam, quia nimirum quidquid pænârum Deus hoc in mundo infligit, cedit Purgatorii cruciamento. O si! O si! hæc, & ejusmodi melius expendisses, tam acerba pœnitentia non te excarnificaret. Si perfidam carnem pro meritis puniisses, nunc animus hæc flammâ non arderet. Si insolentiam affectionum animi fregisses, nunc libera cœlo exspatiarere. Si denique tantillum Christi ac salutis causâ passâ fuisses, nunc pænâ omnium immunis, cœli deliciis fruerere. Sed quia alia omnia maluisti, alia omnia meritò experiris. Ita luget unaquæque anima, sed frustra. Ita *plorans ploravit in nocte*, ac caliginoso purgatorii carcere, *& lacrima eius in maxillis eius*.

PARS TERTIA.

Dolor ob neglectam orationem.

VERUM & aliud plorat, nec plorare nocte dieque desinit. Constat inter ea, quæ virtute pollent satisfaciendi, orationem, seu preces, rem omnium facillimam esse, constat ejus beneficio purgatorii pœnas facile redimi. Cujus rei umbram aliquam dedit, seu Abigail mortem mariti, omnisque familiæ suæ ruinam precibus ad Davidem fufis avertendo: seu Esther Regina à Mardochæo patruo suo, malam crucem, atque à populo suo Judaico, interneccionem oratione ad Assuerum Regem habitâ amoliendo. Sic enim fidelis anima, & suam & amicorum salutem, liberationemque à pœnis, quæ inimica scelera illi in purgatorio intentant, non ægrè potest obtinere, piè constanterque precando. Etenim ex omnium SS. Patrum sententiâ, Oratio Deum Judicem in Patrem convertit, imò ejus iustitiæ fortiter, non minus, quam suaviter se opponit, ei que, ne feriat, manus constringit. Ex quibus manifesta fit eorum dementia, qui orationem negligunt.

245.
Stulticia
non satisfacientium
oratione.

Perinde enim se gerunt, ac stultus ille Nabal Abigailis conjux, qui Davidis famulis contumeliâ oneratis, ipsoque propterea justâ irâ accenso, tunc vino ingurgitatus jacebat, quando David ad vindictam in illum, totamque ejus familiam effundendam properabat. Perinde quoque agunt, atque ageret reus noxarum capitalium, qui ne dignaretur quidem pœnam à se deprecari, cum certò sciret precibus vel minuendam, vel remittendam: Perinde denique agunt, atque illi, qui exilii, aut tritemium laborem minoris facerent, quam veniæ petendæ submissionem. Quid? quòd nemo est tam bardus, ac mentis inops, qui pœnam mediocrem non noverit, aut negligat precibus à se depellere; Quantæ igitur

246.
Exemplis
ostenditur.